

РЕШЕНИЕ

№ 5586

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 13.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2339** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано по жалба на Н. А. Ш., гражданка на С., подадена лично и в качеството ѝ на законен представител на малолетното ѝ дете А. М. Ал Д., гражданин на С., чрез адв. П. Ж. от САК, срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/107/18.01.2023 г., издадена от директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С., с която е отказано отпускането на еднократна месечна помощ за едно дете на основание чл. 7, ал. 1 от ЗСПД.

В жалбата е посочено, че издадената заповед е незаконосъобразна, тъй като от административния орган не са съобразени разпоредбите на чл. 39, ал. 1, т.4 от Закона за убежището и бежанците. Изложени са аргументи, че заповедта е в противоречие с Директива 2001/55/ЕО на Съвета от 20.07.2001 г. относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица (Директива за временна закрила), както и с Конвенцията на ООН за правата на детето. Моли се оспорената заповед да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. В., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът - директорът на дирекция „Социално подпомагане“ – С. – в съдебно заседание се представлява от юрк. Н.-Й., която оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град, III отделение, 46 състав, след като се запозна с

представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От Н. А. Ш., гражданка на С., е подадено Заявление-декларация с в. № ЗСПД/Д-С-СК/107/13.01.2023 г. за отпускане на месечна помощ за отглеждане на дете на основание чл. 7 от ЗСПД. В заявлението е посочено, че Ш. е неомъжена, като живее съвместно с родител М. Ал Д. А. К. и в семейството се отглежда едно дете А. Ал Д., което посещава училище. Посочено и също, че семейството и детето живеят постоянно на територията на страната, като за периода м. 01.2022г.-м.12.2022 г. няма доходи.

Издадена е Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/107/18.01.2023 г. от директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С., с която е отказано отпускането на еднократна месечна помощ за едно дете на основание чл. 7, ал. 1 от ЗСПД.

Административен съд София-град, III отделение, 46 състав, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съобразно чл. 10, ал. 4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице. Процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощията.

Оспорената заповед отговоря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, същата съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ.

В проведеното административно производство е допуснато нарушение на чл. 35 от АПК, като неправилно е приложена и материалноправната разпоредба на чл. 3, т. 5 ЗСПД. В случая, отказът за отпускане на помощта по чл. 7 от ЗСПД е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, според която право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

В хода на производството не се спори, че липсва подобен международен договор между Република България и Сирийската арабска република. Не е спорно и обстоятелството, че е предоставен хуманитарен статут за жалбоподателката и детето ѝ.

Закона за семейните помощи за деца не съдържа изрична уредба на предоставянето на семейни помощи за лица с бежански статут, но Закона за убежището и бежанците/ЗУБ/, уреждащ правния статут на лица като жалбоподателката, в разпоредбата на чл. 32, ал. 2 ЗУБ, предвижда, че чужденец, с предоставен статут на бежанец, има правата и задълженията на български гражданин, с изключение на права и задължения, изрично посочени в т.1 до т.4 от същата разпоредба. Изброените изключения в чл.32 ал.2 т. 4 са "други ограничения, изрично предвидени със закон." Доколкото такова изрично предвидено ограничение отсъства в ЗСПД, следва да се приеме, че лицата със статут на бежанци имат право да се ползват от правата на

българските граждани, уредени по ЗСПД и ЗУБ има отношение на специален закон спрямо ЗСПД.

Въведеното от законодателя ограничение в разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не следва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, според който държавите страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия и в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ и програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището. Конвенцията е ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от 03.07.1991 г. и съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред нормите на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Обжалваният акт е в противоречие и с норми на правото на Европейския съюз, които имат директен ефект за държавите членки, вкл. България и примат над националното право. Касае се за Директива 2001/55/ЕО на Съвета от 20 юли 2001 г. относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица, която предвижда в чл.13, т.2, че „държавите членки създават разпоредби за предоставяне на помощи от „Социални грижи“ на лицата, ползващи се с временна закрила. Такива разпоредби в българското законодателство са именно цитираните по-горе и административният орган, издал процесната заповед, е бил длъжен да ги съобрази при постановяване на обжалвания акт, което не е направил.

С оглед изложеното, оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена, а преписката да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне по подаденото от жалбоподателката заявление, при съобразяване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 46 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. А. Ш., гражданка на С., подадена лично и в качеството ѝ на законен представител на малолетното ѝ дете А. М. Ал Д., гражданин на С., Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/107/18.01.2023 г., издадена от директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С., с която е отказано отпускането на еднократна месечна помощ за едно дете на основание чл. 7, ал. 1 от ЗСПД.

ИЗПРАЩА преписката на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С. за ново произнасяне по подаденото от Н. А. Ш. Заявление-декларация с в. № ЗСПД/Д-С-СК/107/13.01.2023 г. за отпускане на месечна помощ за отглеждане на дете на основание чл. 7 от ЗСПД.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

